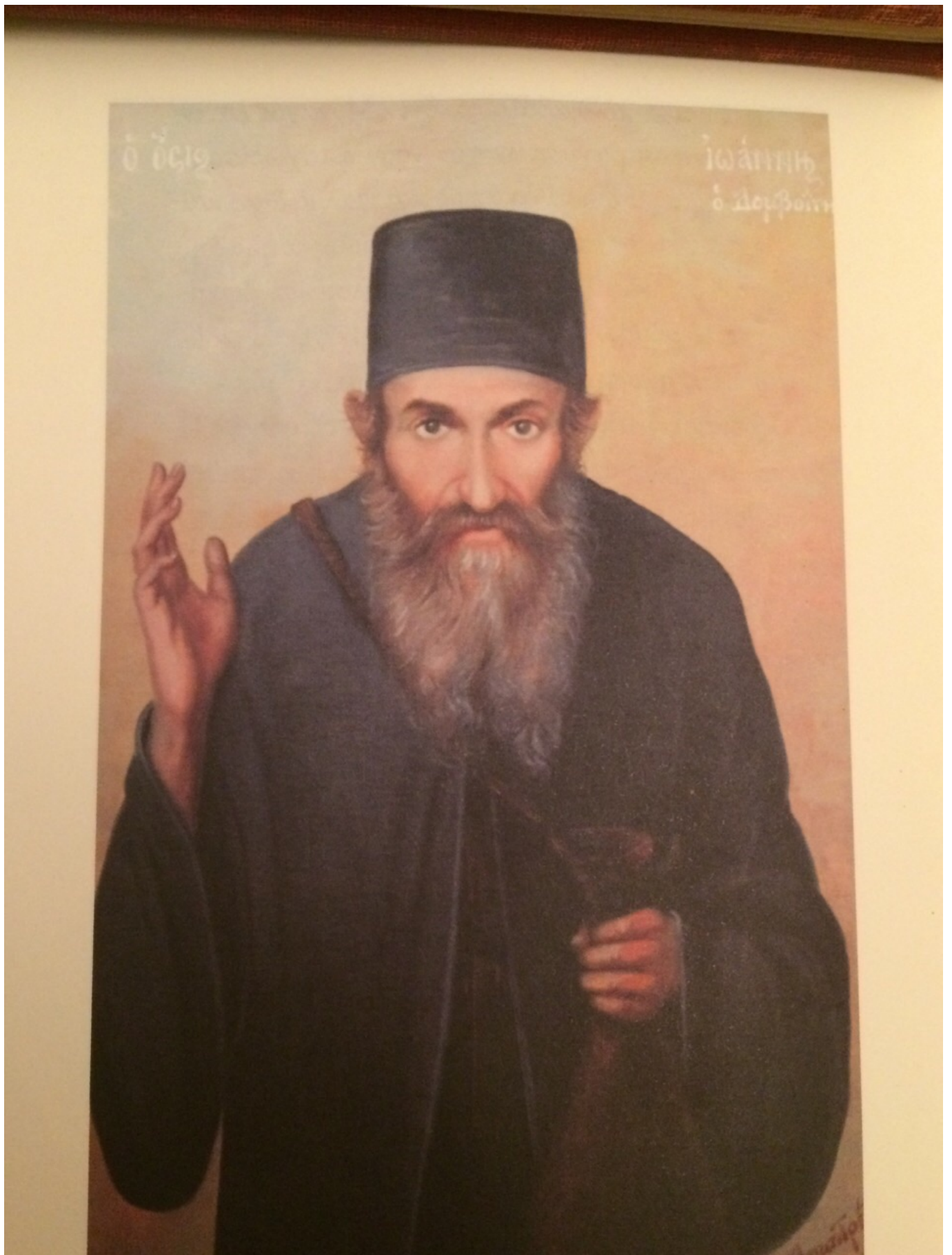

Ο Όσιος Ιωάννης, ο Δομβοΐτης (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτούσία](#)

Ο θεοφόρος μοναστής Ιωάννης, ο Δομβοΐτης, ο έγκλειστος ησυχαστής, το νεόφυτο άνθος του κήπου των ασκουμένων πατέρων στην αρετή και ο χαριτωμένος ποιητής, σαν νεόφυτο κρίνο βλάστησε στο μεγάλο λιμάνι του Πειραιώς το έτος 1903. Ευωδίασε τη στρατευομένη Εκκλησία μας για εξήνα χρόνια με την κρυφή αρετή του, την αφάνεια, που επεδίωκε παρά τη μεγάλη του μόρφωση, τα ασκητικά του κατορθώματα και ιδιαίτερα την προσοχή του στο χρόνο της ζωής μας, που θεωρούσε το πιο ατίμητο δώρο του Θεού προς όλους μας, και συνεχίζει αιώνια να ευωδιάζει τη θριαμβεύουσα. Γνώριζε πολύ καλά, ως φιλόσοφος που ήταν, το εφάρμοζε και το κατέγραφε στα ποιήματά του, ότι, αν χάσει κάποιος την υγεία του, μπορεί να την ξαναβρεί. Αν χάσει την περιουσία του, μπορεί να την επανακτήσει. Αν όμως χάσει ασυλλόγιστα το χρόνο του, δεν τον ξανακερδίζει και ζημιώνει θανάσιμα την ψυχή του.

Ο πατέρας του Ιωάννη ήταν ναυπηγός από την Ερμούπολη Σύρου και η μητέρα

του καταγόταν από την ιστορική Ύδρα. Σε ηλικία μόλις δύο ετών γεύθηκε την πίκρα της ορφάνιας και τη θέση της μητέρας του πήρε η μάμμη του, η οποία τον ανέθρεψε με φόβο Θεού και τον πότισε με τα καθάρια νάματα των ηθών και των αρχών της Ορθοδοξίας μας. Έτσι, ο Ιωάννης έγινε δοχείο καθαρό του Παρακλήτου Πνεύματος, έλαβε όλη τη γνώση τη εποχής του και διακρίθηκε για την οξύνοια και την ευρυμάθειά του. Παράλληλα με τις σπουδές του στη Νομική σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών φρόντιζε για τον πνευματικό του καταρτισμό και τη φιλοσοφική του επιμόρφωση. Για το λόγο αυτό οι συμφοιτητές του τον ονόμαζαν «πνευματική διάνοια» και οι καθηγητές του θαύμαζαν τη επιμέλεια και τη συνέπειά του. Ήθελαν μάλιστα να τον προωθήσουν στην ακαδημαϊκή σταδιοδρομία θεωρώντας τον διαπρεπέστατο επιστήμονα.

Από τα νεανικά του χρόνια ο Ιωάννης έδειχνε ευγένεια ψυχής μοναδική. Υπήρξε ευφύεστατος, ευσυμπάθητος, επιεικής, πρόθυμος να βοηθήσει αυτούς που είχαν ανάγκη και μάλιστα χωρίς επίδειξη. Υπήρξε λιτοδίαιτος, μετριοπαθής, ταπεινόφρων και φιλαλήθης. Παράλληλα εκμεταλλευόταν το χρόνο του, ώστε να μελετά τις Θείες Γραφές, στις οποίες μετά την προσευχή σκόλαζε νύχτα και ημέρα. Την προσευχή θεωρούσε τροφή της ψυχής και την απολάμβανε χωρίς βιασύνη, με ψυχική ειρήνη και προσοχή στα λεγόμενά του έχοντας χαμηλωμένο το βλέμμα από αίσθημα αμαρτωλότητας μπροστά στον ουράνιο Βασιλέα.

Με αυτό το βιωματικό τρόπο ο Ιωάννης και με την ευλογία των πνευματικών του πατέρων, του μετέπειτα Μητροπολίτου Αιγιαλείας και Καλαβρύτων Γεωργίου, του Οσίου Ιερωνύμου του Σιμωνοπετρίτου και του πατρός Κωνσταντίνου Παρασκευά, από τον Άγιο Ιωάννη τον Ρέντη, ανέβαινε κάθε ημέρα την κλίμακα των αρετών. Χαρακτήριζε το μοναχικό βίο «φιλόσοφο» και η προς αυτόν ροπή του μαζί με το θείο έρωτα, που τον κατέτρωγε, τον απομάκρυνε από συγγενείς και οικείους, από το πολύβουο λιμάνι του Πειραιά.

Στον πατέρα Κωνσταντίνο, τον πνευματικό του, τον οποίο επισκεπτόταν τακτικά, για να εξομολογηθεί και να τον συμβουλευθεί ακόμη και ως μοναχός, είχε προείπει κάποτε την ασθένεια που θα περνούσε και εκείνος θαύμασε, παρ' ότι γνώριζε, το ύψος της αρετής του πνευματικού του παιδιού, για το χάρισμα με το οποίο τον προίκισε ο Θεός μας. Ο θαυμασμός του, όμως, έφθασε στο απόγειο, όταν άκουσε από τα χείλη του Ιωάννου την εμπειρία της Θείας Μεταλήψεώς του από Αγίους Αγγέλους, αφού είχε φθάσει από ενωρίς σε μέτρα τόσο υψηλά, ώστε να έχει πνευματικές θεωρίες και να μετέχει ουρανίων απολαύσεων.

Αρχικά ο Ιωάννης προσήλθε στη Μονή του Οσίου Μελετίου, στον Κιθαιρώνα και παρουσιάσθηκε στον Ηγούμενο ως αγράμματος αχθοφόρος. Γι' αυτό και ανέλαβε το διακόνημα του βοσκού και της συλλογής ξύλων από το δάσος. Διακρινόμενος,

όμως, για το ταπεινό του φρόνημα έφυγε κρυφά από το Μοναστήρι, όταν αποκαλύφθηκε η πραγματική του ταυτότητα και ήλθε στο άβατο και δυσπρόσιτο Μοναστήρι του Οσίου Σεραφείμ, του Δομβοΐτου, όπου παρέμεινε έγκλειστος μέχρι το τέλος της ζωής του. Την αδιάλειπτη προσευχή του συνόδευε η αυστηρή σκληραγωγία του σαρκίου του και η συγγραφή των «Ποιημάτων του Καλόγερου», που εκδόθηκαν από την Μητρόπολη Θηβών και Λεβαδείας σε τρεις τόμους μετά την οσιακή κοίμησή του. Απέφευγε τις ανωφελείς συναναστροφές έχοντας ως σύνθημα το «Ωφελού η ωφέλει η φεύγε» και ο λόγος του ήταν πάντοτε μεστός χάριτος.

Μέσα στη δίνη του πολέμου και της κατοχής ο Όσιος Ιωάννης έλαβε το αγγελικό σχήμα στις 8 Σεπτεμβρίου του 1943 με αισθήματα ευγνωμοσύνης προς το μεγαλόδωρο Κύριο, θεωρώντας ύψιστη τιμή να φορά το ευτελές ασκητικό τριβώνιο. Στο απέριττο κελλάκι του, στη συνοικία του κωδωνοστασίου, όπως συνήθιζε να λέει, ζούσε απλά, εφάρμοζε τη χαμαικοιτία και μάλιστα έγραφε όρθιος στο περβάζι του παραθύρου του. Δυό κονσερβοκούτια ήταν η μοναδική του περιουσία, τα οποία σύμφωνα με το τενεκεδένιο χρώμα τους τα ονόμαζε «το χρυσούν και το αργυρούν ποτήριον». Έτρωγε λιτά, αγρυπνούσε όσο λίγοι και μάλιστα είχε τάμα την ίδια ώρα κάθε νύκτα, ανεξάρτητα από καιρικές συνθήκες, να καταθέτει ασπασμό στην πόρτα της εκκλησιάς του Μοναστηριού του. Το τζάκι του κελλιού του σπάνια το άναβε και τις κρύες νύχτες του χειμώνα έκοβε βόλτες μέσα σε αυτό τρίβοντας τα χέρια του, για να ζεστάνει τα μελανιασμένα μέλη του. Στο μαυρισμένο κούτελο του τζακιού του είχε γράψει με κιμωλία τη φράση, που και σήμερα με λίγη προσπάθεια διαβάζουμε: «Ο καλόγερος δεν θέλει κουβέντες».

Με τη διαρκή αυτή άσκηση ο Ιωάννης είχε αποκτήσει το χάρισμα των δακρύων και από τις συνεχείς μετάνοιες και γονυκλισίες είχε βγάλει κάλους όχι μόνο στα γόνατα, αλλά και στο μέτωπό του. Ως εραστής της αρρέμβαστης και καρδιακής προσευχής δεν άφηνε ούτε στιγμή της ζωής του να μην προφέρει το όνομα του γλυκύτατου Ιησού και έκανε εντύπωση σε όλους η κατάνυξη του κατά την ανάγνωση απ' αυτόν του ψαλτηρίου και των προφητικών αναγνωσμάτων στις ιερές ακολουθίες. Έψαλλε με μέλος και ουδέποτε καθόταν στις παννυχίδες και τις πολύωρες μοναστηριακές ακολουθίες.

Από το περίσσευμα της καρδιάς του ο ασκητής Ιωάννης, «ο καλόγερος», έγραφε ποιήματα, στα οποία ζωγράφιζε τον εσωτερικό του κόσμο, τη βαθυτάτη πίστη και ευλάβειά του καθώς και τα συναισθήματα της φιλόθεης καρδιάς του. Σε περιπτώσεις αναγκαίας καθόδου του στην Αθήνα ή στον Πειραιά, από το σταθμό αποβιβάσεώς του πήγαινε στον προορισμό του ακολουθώντας τη συντομότερη οδό και πάντα με το κεφάλι σκυμμένο κάτω, για να μη χαζεύει στις προθήκες των

καταστημάτων και να μη διασπάται η προσοχή του από θεάματα ανεπίτρεπτα.
Χαρακτηριστικό ποίημα της προσοχής του στο χρόνο της ζωής μας είναι το εξής:

Θα διέλθω άπαξ μόνον

φευ! του βίου την οδόν

κι' ας προσέχω πάντα χρόνον

παν μου βήμα των ποδών.

Κι' από την ζωήν την άλλην

εις την γην δεν θάλθω πάλιν.

Κι' έχω ήδη προχωρήσει

-τρέχω όσον κι' ο καιρός-

και ποιός ξέρει αν θ' αργήση

τέρμα να φανή εμπρός.

Κι' από την ζωήν την άλλην

εις την γην δεν θάλθω πάλιν.

Παν τις ο,τι εδώ πράττει

θείον η ουτιδανόν

ανεξίτηλος χαράττει

σμίλη εις τον ουρανόν·

Σ' του Θεού τα υπερώα

των ψυχών είν' τα μητρώα.

Ο Όσιος ασκητής Ιωάννης, ο Δομβοΐτης, κοιμήθηκε τον ύπνο των δικαίων την πρώτη Ιουνίου του έτους 1962 κατά την ώρα της αναγνώσεως του Αποδείπνου, μόλις είχε τελειώσει την απαγγελία του Συμβόλου της Πίστεως. Σήκωσε τα χέρια ψηλά σαν να έβλεπε κάποιον να τον καλεί και με ένα πλατύ χαμόγελο παρέδωσε το πνεύμα του στον αγωνοθέτη και στεφοδότη Κύριο. Κατέλιπε την εσπέρα του βίου, για να απολαύσει την ανέσπερη μακαριότητα.